

Contes de S. I. A. S.

El Rossinyol i la Rosa

Conte per Oscar Wilde

— Va dir que ballaria amb mi si li portava roses vermelles — exclamà l'Estudiant —, però en tot el meu jardí no hi ha pas cap rosa vermella.

Del seu niu estant, a l'alzina, va oir-lo el Rossinyol, i guaitant a través de les fulles va meravellar-se.

— Ni una rosa vermella en tot el jardí! — s'exclamava l'Estudiant; i els seus ulls formosos se li ompliren de llàgrimes. — Ah, de quines petites coses depèn la felicitat! He llegit tot allò que els savis han escrit i meus són tots els secrets de la filosofia; malgrat tot, per manca d'una rosa vermella em sento dissortat...

— Heus aquí, a la fi, un veritable amant — va dir el Rossinyol. — Nit rera nit l'he cantat, malgrat no conèixer-

lo; nit rera nit he contat la seva història a les estrelles, i, ara, finalment, el veig. Els seus cabells són foscos com la flor del jacint, i els seus llavis, vermells com la rosa del seu anhel; però la passió li ha empal·lidit el rostre com el vori, i la tristor ha posat el seu segell damunt el seu front.

— El Príncep dona un ball demà a la nit — barbotejava l'Estudiant —, el meu amor hi assistirà. Si li duc una rosa vermella, ballarà amb mi fins a l'albada. Si li duc una rosa vermella, l'estrenyeré entre els meus braços, i ella acotarà el cap damunt la meva espatlla, i la seva mà s'estintolarà en la meva. Però com que no hi ha ni una rosa vermella al meu jardí, m'hauré d'asseure tot sol i ella passarà davant meu. I no em farà cas i el meu cor es trencarà...

— Vet aquí, en efecte, el veritable amant — va fer el Rossinyol. — Del que jo canto, ell sofreix; allò que en mi és joia, en ell és dolor. Sens dubte l'Amor és quelcom admirable. Més preciós que les maragdes i més rar que els òpals clars. Perles i granades no poden comprar-lo ni hom no l'exposa als mercats. No pot adquirir-se dels marxants ni és possible de sospesar-lo en la balança de l'or.

— Els músics s'asseuran a la galeria — deia l'Estudiant —, i tocaran els seus instruments, i el meu amor ballarà al so de l'arpa i del violi. Dansarà tan lleument, que els seus peus no tocaran a terra; i els cortesans, amb llurs llampants vestidures, faran rotllo entorn d'ella. Però amb mi no ballarà perquè no tinc rosa vermella per a donar-li.

I s'abocà damunt l'herba i amagant el rostre entre les mans va plorar.

— Per què plora? — va preguntar un petit llargandaix verd, que acabava de passar davant d'ell amb la cua alta.

— Per què? — va repetir una papallona, voliant darrera un raig de sol.

— Per què? — mussità una margarida a la seva veïna, amb veu dolça i tènue.

— Plora per una rosa vermella — va dir el Rossinyol.

— Per una rosa vermella? — exclamaren. — Quina ridícula!

I el petit llargandaix, que tenia quelcom de cínic, va riure a pleret. Però el Rossinyol va comprendre el secret de l'apesarament de l'Estudiant, i, en posar-se silenciós dalt de l'alzina, va meditar sobre el misteri de l'Amor.

De sobte, va desplegar les seves ales brunes i va remuntar-se a l'aire. Va passar a través de la vernedà com una ombra, i com una ombra lliscà pel jardí.

Al bell mig de la parada es redreçava un formós roser. En veure'l, hi vola devers, i es posà en una branca.

— Dona'm una rosa vermella — cridà — i et cantaré la meva cançó més dolça.

Però el roser branda la testa.

— Les meves roses són blanques — va respondre — tan blanques com l'escuma del mar i més blanques que la neu de les muntanyes. Però veies el meu germà, que creix entorn del vell rellotge de sol, i tal vegada et doni el que demanes.

I el Rossinyol volà envers el roser que creixia prop del rellotge de sol.